

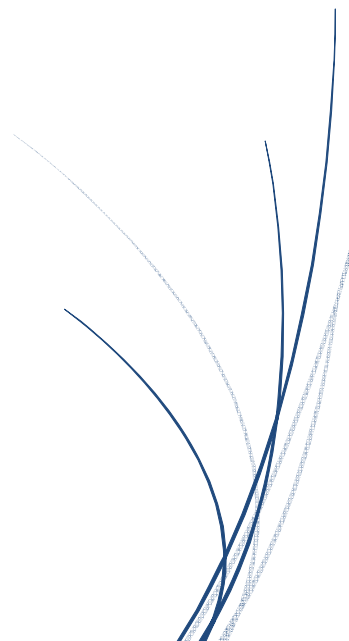
למען תספר
סיפורי גילויים

אַלְקָנָה עוֹלָה לְבֵית ה'

על פי ספר שמואל פרק א'

ומדרש אליהו רבה

כתיבה: ישראל וינברגר
עריכה ספרותית: חיים אקשטיין

אלקנה ומשפחתו היו גרים בהר אפרים. לאלקנה היו שתי נשים – פננה וחנוה.
לפננה היו ילדים, אך לחנה לא היו ילדים.
חנה רצתה מאד שיוולד לה בן צדיק, אך לצערה הרב, ה' לא נתן לה ילדים.
פננה הוסיפה על צערה של חנה והיתה לוועגת לה: "כבר קנית לילדים בגדים? איפה
משיגים בגדים לילדים?"

באותם הימים עדין לא בנו את בית המקדש בירושלים. בית ה' והמזבח היו בשילה.
מי שעתה לבית ה' יכול היה לזכות למפגש מרומם עם עלי הכהן הגדול והנביא
הצדיק, ולהתברך מפיו. מי שהיה בצרה יכול היה להתפלל שם לה'.
ושם - בבית של ה' – התפללות נשמעות ופועלות באפן מיוחד.
למרות זאת, רבים בעם ישראל ותרו על המפגש המיוחד, ולא עלו לבית ה'.

אלקנה היה עולה לבית ה' שלוש פעמים בשנה: בפסח, בשבועות ובסוכות. שם זכה לראות את פני השכינה שלוש פעמים בשנה. בכך קיים אלקנה את מצות העליה לרגל.

אבל אלקנה לא הסתפק במה שחייבים מהתורה. הוא התנדב ועלה בכל שנה ושנה פעם אחת נוספת.

בכל פעם שעלה לקח אלקנה אתו את חנה ופננה, את הבנים והבנות, את הדודים והדודות ועוד הרבה הרבה חברים למסע אל בית ה'.

לאורך המסע הם עברו במקומות שונים, וכשהגיע הלילה – עצרה כל המשפחה והתארגנה למנוחה. לא באחד הבתים הם שכבו לישון, אלא דווקא, אלא דווקא ברחוב העיר. כך הבחינו בהם כל אנשי העיר.

"לאן אתם הולכים?" שאלו אותם תושבי העיר המפתעים.
"לבית ה' שבשילה".

"באמת? מה יש לכם שם?"

"משם אנו לומדים תורה ומצוות", ענו להם והוסיפו:

"ואתם, למה לא תבואו אתנו ונלך יחד?"

"אנחנו? אנחנו יכולים לעלות אתכם?" שאלו השכנים בהתרגשות.

כך הצטרפו לאלקנה ומשפחתו כמה אנשים, ואחריהם הצטרפו עוד אנשים, ואחריהם הצטרפו עוד ועוד עד שכל אנשי העיר עלו לבית ה'.

פעם היה הולך אלקנה דרך עיר אחת ופעם דרך עיר אחרת, ובכל פעם היו עולים אתו אנשים ממקומות שונים.

בסופו של דבר, מכל ארץ ישראל ומכל עם ישראל הגיעו אנשים עם אלקנה אל בית ה'.

באשר הגיע אלקנה לבית ה' – אז החלה השמחה הגדולה. הוא הקריב קרבנות ונתן לכל אחד מבני המשפחה מנה. לחנה נתן אלקנה מנה מיוחדת על מנת לשמח אותה. בכל פעם קבלה חנה את המנה המיוחדת, אך בכתה ולא אכלה. פעם אחת נסה אלקנה לנחם את חנה אשתו. "אשתי היקרה", אמר לה "מדוע את עצובה? באמת זה מצער שאין לנו ילדים משלנו, אבל אני פה אתך, וזה טוב לך יותר מעשרה בנים".

באותו היום אכלה חנה ושתתה, אך בלבה עדין הייתה עצובה עד מאוד.

אחר כך קמה חנה, נעמדה בהיכל ה' והתפללה מעמק לבה:
"ה'! אם תראה כמה קשה לי ונתת לי בן – אני אשלח אותו לעבד אותך כל חיי".
באותם ימים עדין לא היו מתפללים בלחש, אך חנה התפללה בכל זאת בדממה מחלטה. כשראה אותה עלי הכהן הגדול שישב שם, הוא התפלא: אשה מניעה את שפתייה, אך קול של תפלה אינה משמיעה.
"עד מתי תתנהגי כשכור בבית ה'?" גער בה עלי.
"חלילה אדוני, לא השתכרתי. התפללתי מעמק לבי לה' כי אני רוצה כל כך בן".

שמע עלי את דבריה וברך אותה: "רוצה אני שאת צדיקה. לכי לשלום, ואלקי ישראל ישמע את תפלתך ויתן לך את הבן שאת כל כך מצפה לו".
שמחה חנה על הבשורה הטובה, והודתה לעלי על שראה בצרתה ובירך אותה. בבקר השתחוה לה, וחנה חזרה עם המשפחה הביתה, להר אפרים.

זָכַר ה' אֶת חֲנָה וְאֶלְקָנָה וְאֶת מַעֲשֵׂיהֶם לְמַעַן עִם יִשְׂרָאֵל. אָמַר ה' לְאֶלְקָנָה: " אַתָּה גִרְמָתָ לָעָם יִשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת בְּמַצּוֹת וּקְרִבָּת אוֹתָם אֵל ה' – לָכֵן אוֹצִיא מִמָּךְ בֶּן שְׁיִזְכָּה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּמַצּוֹת וּקְרִב אוֹתָם אֵל ה'".

וְהִנֵּה, עָבְרוּ שְׁבוּעוֹת וְחֻדָּשִׁים, וְהַשְׁמָחָה בָּאָה סוֹף סוֹף לְבֵיתָהּ שֶׁל חֲנָה. מִזֵּל טוֹב! לְחֲנָה נוֹלַד בֶּן!

שְׁמוּאֵל, כֶּף קָרָאָה חֲנָה לְתִינוּק הַקָּטָן. "אֲנִי שְׂאֵלְתִי וּבִקְשָׁתִי מֵה'", "הַסְבִּירָהּ, וְהִנֵּה - נָתַן לִי ה' אֶת הַבֶּן הַזֶּה!"

מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁנוֹלַד שְׁמוּאֵל לֹא הִצְטָרְפָה חֲנָה לְמַסְעוֹת אֵל בֵּית ה'. הִיא שְׁמָרָה עַל הַתִּינוּק שֶׁנוֹלַד, וְצִפְתָּה לַיּוֹם שֶׁיִּגְדֹּל וְיִהְיֶה מְסַגֵּל לְהַגִּיעַ לְבֵית ה' לְכָל חַיָּיו.

"עָשִׂי מָה שְׁאֵת חוֹשֶׁבֶת – אֲנִי סוֹמֵךְ עָלֶיךָ", אָמַר לָהּ אֶלְקָנָה, "וְאֲנִי מְקוּוֹה שִׁישְׁמַע ה' גַּם לְתַפְלָתְךָ שֶׁשְׁמוּאֵל שְׁלָנוּ. יִהְיֶה מְשֻׁרֵת לָהּ וְלִישְׂרָאֵל עִמּוֹ כָּל חַיָּיו."

כְּאִשֶּׁר גָּדַל שְׁמוּאֵל לְקַחַת חֲנָה שְׁלוֹשָׁה פָּרִים, קֶמַח וַיֵּין לְקַרְבֹּן, וְהִבִּיָּאָה אֶת שְׁמוּאֵל אֶתָּה אֵל בֵּית ה' בְּשִׁילָה.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵל עָלֵי הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אָמְרָה חֲנָה:

"אֲדוֹנִי, אֲנִי הָאִשָּׁה שֶׁעֲמַדְתִּי כָּאֵן וְהִתְפַּלֵּלְתִּי, וְה' שָׁמַע אֶת תַּפְלָתִי וְנָתַן לִי אֶת הַבֶּן שֶׁצִּפִּיתִי לוֹ."

וְהוֹסִיפָה:

"וְאֲנִי - הִבֵּאתִי אֶת שְׁמוּאֵל שְׁלִי לְכָאֵן

שֶׁיִּלְמַד אֶצְלָךְ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל

לְעַבֵּד אֶת ה' כָּל יְמֵי חַיָּיו."

לְאַחַר מִכֵּן נוֹלְדוּ לְחֲנָה עוֹד יְלָדִים וְיִלְדוֹת. שְׁמוּאֵל, בִּינְתִים, גָּדַל בְּבֵית ה', וְהָיָה לְנָבִיא וְלַמְנַהִיג גָּדוֹל בְּיִשְׂרָאֵל.